

Mindig a summáját akartam
megfogni minden pillanatnak,
hajtottam éveim, a csordát
magam előtt, akár egy pásztor,
nomád szívvel vonultam, nem volt
nyugtom sehol se, maradásom,
avítt gúnyám nyakamból lógott,
bakancsom is hamar kifeslett,
kidőlt a kedvem s rossz tarisznyám,
és hogyha hullt a hó, nemegyszer
a telet hátamon cipeltem,
de jött velem a nyári égbolt
is bárhová, fogyó idővel
növekvő nyáját így tereltem.

Uszítottam is még a percet,
puli kutyám marjon, harapjon,
amíg a birkák, mint a sáskák
falták a zöldet, lelegelték,
nekem a hagyma és szalonna,
kenyér és só éppen elég volt,
ásott kutak vizéből mertem
az italom, arcom egében,
körben a horizontja kellett,
bár földem talpalatnyi volt csak,
úzott az is, égett alattam
a szik, a fölhevített platni,
hogyan tudtam volna nyugton, helyben
megülni, házban megmaradni.